

Arrest

**nr. 60 067 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 december 2007 het Rijk binnenkwam, diende op 7 januari 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 april 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende via een op 21 augustus 2008 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondge-

bied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. Bij arrest nr. 15 636 van 5 september 2008 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Via een op 22 december 2008 gedateerde brief diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 september 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond werd afgewezen. Deze beslissing, die verzoeker op 9 februari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.12.2008 en de aanvulling die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door:

[M. Q., K.] [...]

nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij A&S Enterprises BVBA dd. 08.12.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Hoewel betrokkene getuigenverklaringen voorlegt waarin verklaard wordt dat betrokkene al in België zou verblijven sinds 2006 dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen geen stukken zijn waarvan de bewijskracht niet in twijfel getrokken kan worden. Deze getuigenverklaringen vertonen een gesolliciteerd karakter en zijn afkomstig van privé-personen waardoor deze verklaringen geen afdoende bewijzen zijn voor de bewering dat betrokkene ononderbroken in België zou verblijven sinds 31.03.2007. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn asielaanvraag, ingediend op 07.01.2008, zelf verklaarde dat hij aangekomen is in België op 26.12.2007. Dit houdt in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene sinds december 2007 in België verblijft, Nederlandse lessen gevolgd heeft, werkbereid en gemotiveerd is, een vrienden – en kennissenkring uitgebouwd heeft, onmiddellijk terecht zou kunnen in één van de knelpuntberoepen, getuigenverklaringen voorlegt en een arbeidsovereenkomst voorlegt bij A&S Enterprises BVBA dd. 08.12.2009 kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beweert dat hij zijn leven hier opgebouwd heeft en al zijn belangen zich hier bevinden en dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn langdurig verblijf hier, zijn vrienden en zijn inburgering. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in

zijn land van herkomst en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 24.12.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk de bewering dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, de vermeende schending van art. 3 van het EVRM, de bewering dat betrokkene geen veiligheid of bescherming kan vinden in zijn land, de bewering dat betrokkene vreest dat zijn mensenrechten geschonden zullen worden bij een terugkeer, het feit dat betrokkene naar België is gekomen omdat zijn tante en oom hier zijn om veiligheid en stabiliteit te vinden in zijn leven, de verwijzingen naar de recente mediaberichtgeving en de vrees voor terugkeer, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 07.01.2008, werd afgesloten op 05.09.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dd. 23.09.2008, en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk minder dan 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“In eerste instantie is de motiveringsplicht geschonden omdat men op geen adekwate wijze de documenten onderzoekt en opzijsch[uijft] nl het verblijf van verzoeker op de Belgische bodem sinds 2006.

Men had minstens een politioneel onderzoek kunnen instellen om de correctheid van de verklaringen te verifiëren.”

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht “.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het [...] middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Immers, verzoeker toont niet met afdoende bewijzen dat hij sinds 31.03.2007 een ononderbroken verblijf in België heeft.

Verzoeker slaagt er allerminst in om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten of aan te tonen dat deze beslissing kennelijk onredelijk zou zijn."

2.1.3. De Raad merkt op dat uit de uiteenzetting van verzoeker duidelijk blijkt dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, aanvoert. Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat het eerste middel onontvankelijk is. Het komt de Raad immers toe om na te gaan of het bestuur de beginselen van behoorlijk bestuur heeft gerespecteerd bij het nemen van een beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt voor wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden, wanneer een ontvankelijke aanvraag werd ingediend. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen. Verzoeker heeft in een schrijven van 12 december 2009 expliciet verwezen naar deze richtlijnen.

In punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 wordt gesteld dat een vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon in aanmerking komt voor de afgifte van een verblijfsmachtiging. Verzoeker heeft teneinde aan te tonen dat hij zich in een situatie bevond zoals omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 een aantal overtuigingsstukken overgemaakt. Om het bewijs te leveren dat hij reeds sedert 31 maart 2007 in België verbleef legde hij een handgeschreven verklaring voor van een Belgische vrouw die stelde verzoeker sedert 2006 tot en met 2009 onderdak te hebben gegeven in haar eigen woonst en een door een Belgische man ingevuld modelformulier waarin deze verklaarde verzoeker sedert "2006 tot en met (datum) 2008 onderdak te hebben gegeven in zijn eigen woonst." Verweerder oordeelde dat aan deze getuigenverklaringen geen bewijskracht kon worden verleend aangezien zij een gesolliciteerd karakter vertonen en manifest in strijd zijn met de eigen verklaringen die verzoeker aflegde toen hij gehoord werd in het kader van zijn asielaanvraag. Het is niet kennelijk onredelijk om verklaringen van vrienden of kennissen die, gelet op hun vorm en de nagenoeg identieke bewoordingen, duidelijk op vraag van verzoeker zijn opgesteld niet als bewijskrachtige stukken te aanvaarden en de vaststelling van verweerder dat verzoeker zelf bij het indienen van zijn asielaanvraag aangaf op 26 december 2007 het Rijk te zijn binnengekomen vindt steun in het administratief dossier. In dit dossier is immers een door verzoeker op 7 februari 2008 ondertekende verklaring opgenomen waarin hij uiteenzette op 26 december 2007 met het vliegtuig vanuit Karachi naar België te zijn afgereisd en hij bevestigde nog dezelfde dag in België te zijn aangekomen. De kritiek van verzoeker laat derhalve niet toe vast te stellen dat verweerders standpunt op verkeerde gegevens is gebaseerd of kennelijk onredelijk is.

Tevens moet worden geduimd dat de verzoeker door voor te houden dat verweerder bijkomende onderzoeksverrichtingen had kunnen stellen geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk uitgaande van een officiële instantie of enig ander stuk waaraan enige bewijswaarde zou kunnen toegekend worden aanbracht ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij reeds voor 26 december 2007 in het Rijk zou verbleven hebben.

Verzoeker betwist voorts de andere motieven in de bestreden beslissing, die bovendien steun vinden in het door verweerder neergelegde administratief dossier, niet.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker stelt in een tweede middel dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskend heeft.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Aangezien DVZ nagelaten heeft een behoorlijk onderzoek in te stellen naar de documenten met betrekking tot het verblijf van verzoeker in België heeft men geen blijk gegeven van een behoorlijk bestuur en heeft men de zorgvuldigheidsnorm overtreden.”

2.2.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen het volgende op:

“Zoals reeds hierboven gemeld voldoet verzoeker niet aan de voorwaarde omschreven in criterium 2.8.B van de instructie.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskening van de motiveringsplicht waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

2.2.3. De Raad benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing zorgvuldig optrad en rekening hield met alle gegevens van het dossier en met alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de documenten die hij aanbracht met betrekking tot de duur van zijn verblijf in België kan het volstaan te herhalen dat verweerder heeft vastgesteld dat de inhoud van de twee door verzoeker aangebrachte verklaringen van particulieren niet overeenstemt met de eigen verklaringen van verzoeker, die hij, in tempore non suspecto, heeft afgelegd en dat deze stukken daarom en omwille van hun overduidelijk gesolliciteerde karakter niet kunnen aanvaard worden. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de conclusies van verweerder laat voorts niet toe te besluiten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK